

15. szám.
 April 14-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz jan.—ápril hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. új pénz; egész évre **6** pft., vagy **6** ft. **30** kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

SZÉCHENYI HALÁLÁN!

Pusztább az ég egy fényes csillagával!
 A nap egy hó sugárral hidegebb;
 Egy árnyval gazdagabb borult jövőnk,
 Egy sebbel szívünk, mely be nem heged.

A szív, mely egy egész hazával érzett,
 Ha megszakadni birt, óh ne csodáld.
 Nagy terhe volt, nagyon sokat viselt az,
 S megtört, midőn nem bírta azt odább.

A kéz, mely alkotott sok drága kincset,
 Mik késő századokra mennek át,
 Az rombolá le íme nemzetének
 Legféltőbb, drágább kincsét: — önmagát.

Vagy nem tudá azt tűrni forró lelke,
 Hogy olyan messze van tőlünk az ég?
 A legnagyobb királyhoz ment követnek;
 Az Isten trónjához kívánczokék.

Jó néki ott! — Nálunk emléke légyen.
 A föld takarja drága hamvait.
 Nevét utókor tartogassa! Semmi
 E nagy szellemből nincs elmulva itt!

Emlékitől minden szív nemesebb lesz,
 Hamvától a hon földje boldogabb,
 És szellemétől, mely az égbe megtért,
 Az ég hozzánk talán irgalmasabb.

Jókai Mór.

A HÁROM CSÁK.

Históriai álm.

Egyet kifelejtett Dante a pokolbeli mulatságok közül: a — „pályadrámák és vígjátékok bírálását.“ Mit forró kénkö? mit tüzes fúriák mardosása? mit Ixion malomkereke? ehez a kegyetlenkedéshez képest!

Mert tudnillik hogy a kik életükben sok rossz drámát irtak, már mint magam is ni; azokat arra szokták büntetni, hogy még életükben drámákat bíráltnak velük.

Egy szép reggel azzal köszönt be hozzám az akadémiai kihordó, hogy „tisztelnek, ihol van tizenkét pályadráma, választani kellene közülé, hogy melyik nehezebb? még pedig, minthogy körmömre égett az idő, hát csak hirtelen; addig se koncert, se Svábhegy, a mig ez meg nincs.“

„Tizenkét dráma egy halomban! van-e torony, a mi ennek a magasságával felérjen? Vétek volna, ha csak egy is közülök öt felvonásnál rövidebb lenne. Hatvan felvonást végig élvezni egy házban! s a végén még azt is elmondani, hogy mit látott az ember? Keresztül törni annyi jámbuson; még pedig ilyen szűk csizmákban, mint a milyeneket most visel az ember.

Hárman a pályadrámák közül egy és ugyanazon tárgyról valának írva. Csák Máté, Róbert Károly vetélytársa volt a darab hőse; ugyanazon mellékszemélyzettel; Porcs, Omodé és fiai, Erzsébet, királyleány, Róbert Károly, Jordán lovag, Zách és a többi; csak azzal az ártatlan különbséggel, hogy mind a háromban, mind valamennyi személy más alakot és jellemet és tenni valókat kapott. Az egyikben Csák szerelmes kalandor volt, a másikban rablólovag, a harmadikban szabadsághős; egyszer öreg mogorva kurucz; másszor nyalka szerelmes dalia, harmadszor gonosz csapodár vén lator; egyszer a király leánynak fogadott apja, másszor titkos szerelmese, harmadszor feleséges ember, a ki a feleségét megcsalja, a más leánya szép szemeiért; ugyanaz a Porcs vitéz egyiknél hajthatlan erényhős, másiknál intrikus gazember; Róbert Károly itt lovaghős, amott gyáva jöttment, meg-meg szerelmes kópé. A királylány egyszer Csákba másszor a kisebbik Omodé fiúba, harmadszor Zách Feliciánba szerelmes. Omodé itt kegyetlen apa, amott szerencsétlen szülő: hol van felesége, hol nincs; a kit az egyik darabban megöltek, az

a másikban még most is él; s a ki mit elmondott ékes kadenciákban, azt a másik nem resteli megint puczer jámbusokban előadni, vagy épen ellenkezőt beszélni.

Azt már láttam, hogy én itten igazságot tenni nem tudok. Kezdtém kijönni a türelmemből.

— Engem ne ámítsanak az urak? Mondják meg igazán: melyikük Csák Máté? mert egyiket sem ismerem.

Egy torzonborz ficzkó állt elém, szörnyen állt az égnek mind a két bajusza vége.

— Én vagyok trencsényi Csák Máté.

„— Ön akarja elvenni a királyleányt?“

— Nem, instálom, nekem már van egy feleségem jobbkézre, meg egy másik balkézre is.

— A királyleányt én akarom elvenni. Szólt bele a másik Csák.

— Istentelenség! kiálta a harmadik, mit nem fognak rám? hisz atyja lehetnék!

„— Teringettét, ha mondom; egyszerre csak egy beszéljen. Kihez akarsz menni leányom Erzsi?“

— Én a Csák bácsit választom. Nem azt a borzas szakállút; hanem ezt a másikat ni.

— Nekem biz a nem kell, szól a másik Erzsébet, mert én Omodé úrfival vagyok eljegyezve.

— Ne tessék megengedni, hogy ahoz adjanak, sipíta a harmadik; nekem van itten egy Csabám.

„— Teremtő uram! Hogy menjen egy leány háromfelé! mit csináljak ennyi eladó leánynyal egy személyben?“

— Meg kell ölni! orditá az egyik Csák! én a magamét megöletem.

„— A bizony jó lesz, így leghamarább át-esünk rajta.

A leánynyal már elkészültünk.

„— Hát ez a sok Omodé hová legyen? vannak vagy huszan? hol az apjuk? mit csináljunk ezzel a sok ifjú úrral.“

— Én elüzöm őket! kiálta az egyik apa.

— Én elszaladok előlük, dörmögé a másik.

— Meg kell őket ölni; — szólt phlegmatice a harmadik.

„— Nagyon jól van, mind meg kell ölni! No hála Istennek, tizennyolcz Omodé fekszik már és nem jár a láb alatt. Majd csak rendbe jövünk már valahogy. Hát ez kicsoda?“

— Én Porcs vitéz vagyok; szól az egyik.

— Nem igaz, szól a másik a föld alól, én már meghaltam.

„— Elmégy, semmirevaló! Az a másik már szépen meghalt, s te még itt élni akarsz. Takarodj! Ezzel is kevesebb! Ki van itt még?“

— Itt vagyok én: Róbert Károly, de jelenem, hogy még odakinn két Róbert Károly várakozik, de azok nem mernek bejönni, mert félnek, hanem én bátor vitéz vagyok.

„— No uraim, Csák urak; itt most már nincs más segítség, mint hogy tessék Róbert Károlylyal megverekedni; a melyik győztes lesz, az beszéljen majd a száz arany jutalomról.“

Előbb még egy kis statistéria volt ott körül, azt par compaignie Csákok és Róbertek elébb lekasabolgatták, hogy rajtuk és a sűgön kívül senki se maradjon a szűnpadon, akkor aztán neki zűdultak egymásnak; az egyik Zách a csatában vitezűl elhullott; a másik Róbert Károlytól amnesztiát kért és kapott is; a harmadik pedig egy egér fogóba becsalta Károlyt s rázuhintotta a csaptatót s mikor ott a király és az egész suitje megvalának fogva, akkor nagylelkűen visszaadá neki életét s koronáját s maga elsűllyedt a szűnpad alá; úgy hogy végtére sem maradt ott egyéb a három Csákból, mint Róbert Károly. — Annak pedig nem itelem oda a száz aranyat. J. M.

NON EST VERUM.

Egy irni olvasni nem tudó földmives néhány évig járatta fiát iskolába, megsokalván végre a költséget, aggódott, ha tud-e már fia deákul, megkéri a helybeli plebánust, hogy examinálja meg a fiát, mert ha még deákul sem tud, hát ő az eke mellé kergeti.

— Jól van mond a tisztelendő, holnap az-az szombaton délután menjünk ki mindhárman nézdelőzni a mezőre, és ha én kérdéseim után a fia feleletére azt mondom: hogy *non est verum*; akkor nem tud a fiú deákul.

Elmennek tehát a mezőt nézni, (de minderről a fiú semmit sem tudott) s im kezdődik az examen, kérdi a pap, hogy nevezik a macskát deákul? Felis, lön a felelet. — *Non est verum* mond a pater, hanem asper; hogy nevezik a tü-

zet? Ignis, mond a diák. — N. e. v: laetitia; hogy a vizet? aqua, mond a fiatal. — N. e. v. ismétli a lelkiatya, hanem abundantia; hogy a gabonát? hordeum, rögtönzött az elitelt deákul nem tudó. — N. e. v. fölnevet a nagy synonymus, hanem gaudium. Mindezeket a sok *non est verum*okat hallgatva az atya, a mint haza mentek rögtön kijelenté fiának, hogy le a pantalonnal s holnap a mezőre. — Megbúsul a fiatal deák, de csakhamar kitalálja az okát, bosszút forral; azon vasárnap éjjelen megfog egy macskát, farkára meggyűjtött csepű-kanóczot köt s elereszti a plébánus takarmányai közé, látva pedig, hogy már fűstől egyfelől, berohan a lelkiatyához s így szól: *Asper currit, laetitiam post se trahit, nisi abundantia fuerit, totum gaudium peribit.*

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

Mikor lenne felfordult világ?

Az olasz háború ideje alatt a mult nyáron K—n a Nagy-Kunság székes városában a vén Senye Jankó a város egyik öregebb cigánya egy jómódú gazdaember épületeit tapasztgatta.

Komolyabb napi dolgai elvégezte után házigazda, minthogy erős dolog idő levén, mindenki a mezőn foglalkozék, beszélgető társat a szomszédságból nem kapván, szóba elegyedett a cigánynyal s köztök következő discursus fejlődött ki:

— Hej Jankó, de felfordult világ van most, de csak fenekestűl fel is fordult mostanában a világ!

— Dihogy fordult nemzsetes uram, ippen úgy van most is, mint ezelűtt vót.

— Már hogy beszélhet kend ilyet Jankó, hát nem tudja kend, hogy ezelűtt ha katonát kellett állítani, megindítottuk a verbunkot s egy hét alatt minden tizedik esztendőben annyi katonát szedtűnk, hogy fele is elég lett volna, most pedig stb.

— Mind tudom én azt nemzetes uram, és én mégis a valló vagyok, hogy most is csak olyan a világ a milyen ezselütt vót.

— Menkü teremtette helyin, már hogy mondhatja kend azt, hiszen lássa kend, tavaly olyan veszett nevit költöttek a huszasnak is, hogy még kevesebbet adtak volna érte bankóban mint a mennyit azelőtt ért, és most a háborús világban

100 forintot érő huszasra Pesten 30—35 forinttal több bankót adnak.

— Mind halluttam én ezt nemzetes uram, hanem azsir a világ most is csak olyan mint azeslütt vót, mert lássa a nemzetes úr, én most a nemzetes úrnak tapastok, én tapastottam tavaly is, harmadive is, *akkor vuna felfordult világ, ha a nemzetes úr tapastana nekem.*

A megbukott gondoskodás.

Egy családjáról okosan gondoskodó hivatalnok, ki kalandossága miatt olykor olykor gyanú alatt állott, a tr. biztosítótársaságnál egy pár ezer forintot akarván halála esetére családjának biztosítani; ennek jótékonyágát midőn egy barátjának neje jelenlétében nagy hevesen értelmezé, tévedésből így szólott.

— Már barátom, én feleségeimet, gyermekeimet nem akarom holtom után semmi nélkül hagyni.

— No lám, csakugyan igaz az, hogy neked még kívülem több feleséged is van: monda a nő, most már nem engedem, hogy érettünk fizess.

MAGYAR KLASSZIKUSOKBÓL.

Önkénytelen az ember
Mindenre születik,
Mint a magasb hatalmak
Ott fön elvégezik

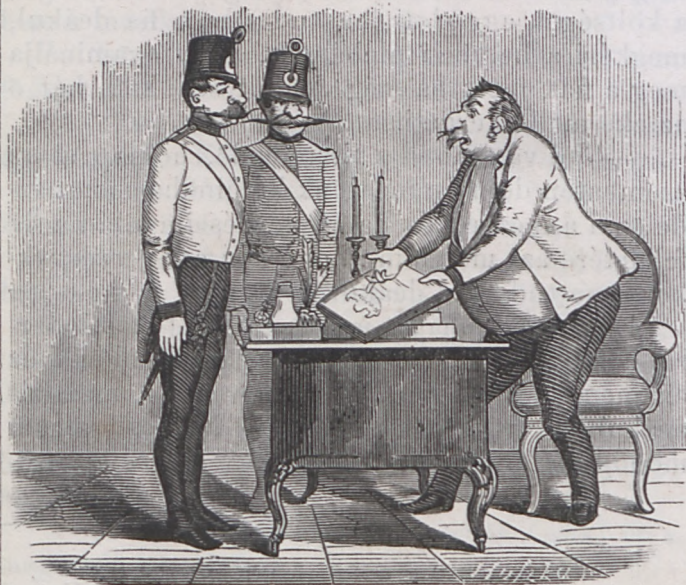
Petőfi.

Bakaértelmesség.

Menjen kend rögtön, s az őrmesternek mondja meg, hogy a zsurnált küldje ide, parancsolja a százados egy nála lévő baka-küldöncznek. A katona elmegy, s elhívja magával Zsóna nevű örvezetőt — Gefreyter.

— Jelentem alásan vitéz kapitány uram: itt van Zsóna frajter.

— Ostoba! hiszen nem Zsónaért, hanem — rámutat egy jegyzőkönyvre — ilyenért küldtem én kendet.

— Kérem alásan vitéz kapitány uram, aztat magyarul nem Zsónaé, hanem Protikulumnak hívják.

Irodalompartolás.

Bizonyos városi úr ismerőseit a „falusi esték“ című irodalmi vállalat partolására szólítván föl, erre sokan előfizettek, s némelyek több példányra, de a füzetek sok idő mulva sem érkezvén meg, egy előfizető a gyűjtő ismerősétől, azon fölvilágosító s megnyugtató választ nyeré, hogy a „falusi esték“ árából a gyűjtő bizonyosan városi estéket csinált.

Mi a hitelintézet.

A p—i vizsgán szó volt a hitelintézetről s a tanár kérde a tanítványától:

— Mi a hitelintézet? A fiú nem tudott felelni de utba akarván igazítani a tanár, mondá:

— Például ha volna ezer köblös földed . . . no vigyázz . . .

— Hát ha volna ezer köblös földem — mond a fiú — tehát hitelbe adnám.

MAGYAR NÉPDALOKBÓL.

Végig mentem a budai temetőn
Elvesztettem pirosbársony kezkenőm.

Régi népdal.

A krinolin haszna csempészeti szempontból.

(Adnotam: a krinolin haszna nemzetgazdászati szempontból, mely cikkben R. J. úr a Napk. olvasói előtt, a kárhozzátottnak hasznait oeconomicoebizonyítja, mi a gazdáknak rettenetesen tetszett)

A mult debreczeni vásár alkalmával lehetett látni a külső vásárban egy ominosus kinézésű nőt, roppant krinolinnal egyik boltból ki, másikba bemenni. Ez senkit sem boszantott annyira mint a kereskedőket, kiknél bár ki volt írva, hogy „Kein handel“ a szenvedhetlen nő, már a mellett, hogy boglya szerű krinolinjával csak a helyet fogta, elkezdett velük alkudni s a számtalan előkert árucikkhalmazban válogatni, s denique sehoh semmit nem vett (legalább pénzért nem). Már épen hazatérendő volt egyik boltból — hol valami másfél óráig csak válogatott — midőn a krinolinból egy egész vég ismeretes kelme gurul elő s utána a portékák mindenféle neme, mik szépen sorjában kis vashorgocsákra voltak

fölaggatva, de a horgokat tartó spárge a nagy teher alatt leszakadván, a csempészett dolgok napvilágra bujtak, mire a kereskedősegedek összeförmedvén, a szerencsétlen krinolintulajdonost csak a policzeinak sikerült körmeik közöl a törvény büntető hatalmá alá átadhatni.

Megtisztelte!

S. megye egyik mezővárosában bement egy paraszt a gyógyszerárba, körülnéz ott, mintha keresne valakit.

— No, mi tetszik? — kérde a gyógyszerész, ki igen sovány öreg ember volt.

— A patikárius urat keresem; — válaszolá a paraszt.

— Hisz az én vagyok!

— Hát az Ur Istennek ajánlom. — Ezzel megfordul és kiindul.

— De már ha a patikáriussal van dolga, hát szóljon; hiszen mondtam, hogy én vagyok az.

— Mi haszna? ugy is hiába mondanám.

— Miért?

— Azért, mert orvosságot akartam volna venni.

— Hisz épen én adom azt!

— Nem kell már.

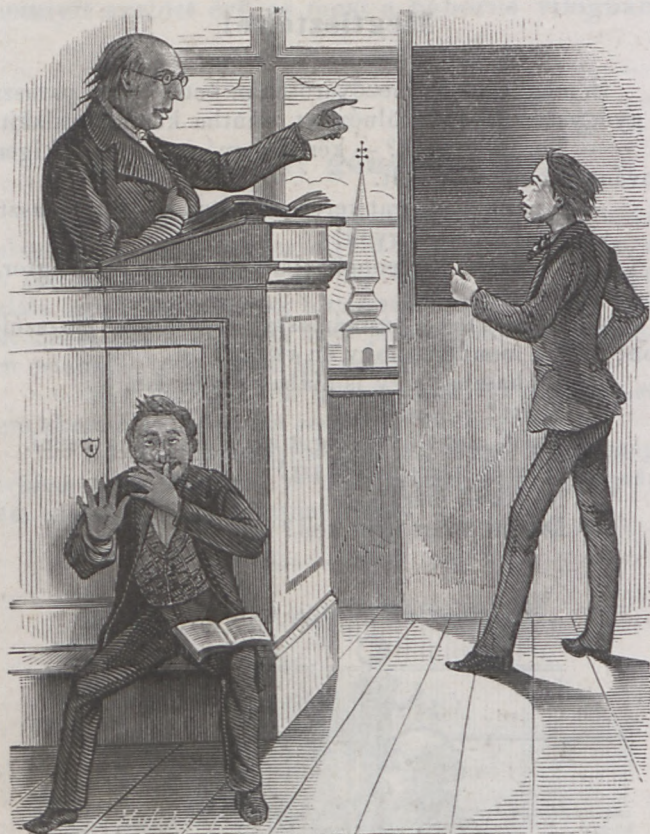
— De hát miért nem kell?

— Azért, uram, mert ha jó orvosságot árulna, bizony maga sem volna olyan görhes.

Jó volna így felelni.

— Jöjjön csak domine Szóttalan, vegye a krétát a kezébe, és álljon a táblához. Tudja meg, ha egy kilótt ágyugolyó minden másodperczen 1800 lábnyi tért repül be, föltéve, hogy a levegő ellenállásától minden másod perczen két lábnyit veszít gyorsaságából, mennyi idő szükséges rá, hogy innen a holdba érjen?

— Nem vagyok rá kíváncsi, kérem alássan.

IDEGEN FÖLDÖN.

Messze, messze földön jöttek ö-sze,
S mindjárt is barátságot kötöttek,
Boros kancsó tüzes nedve mellett,
Örök frigyre szent esküt letettek,
S míg a pohár keringett közöttük,
Ködös múltba visszazállt a lélek.
Azt az utat, melyet oly jól ismert,
Ki tudja már hanyadszor tevé meg?

S fölkel most az egyik szomorúan,
Redős arcán útja van a könynek
Most is míg beszél halk suttogással,
Lássan a pohárba permeteznek.
„Édes anyám“ szolt elfojtott hanggal
Nem birt ellenállni bánatának,
Mig én bujdokoltam, szíve megtört . . .
Ezt a pohárt csendes nyugalmának?..

S utána a másik, az a büszke
Az a tüzes szemű ifjú így szolt:
„Hogy ha éber, emlékem zaklassa,
Emlémem riaszsa föl álmából,
Hogy ha férje ölelő karjában
Örvend ifjú élte tavaszának . . .
Félre átok, keserűség félre,
Ezt a pohárt új boldogságának!“

S fölkel most a harmadik közöttük,
Telt poharát magasra emeli,
Mint pohara fényes borgyöngyökkel,
Szeme örömkönyekkel van teli,
Arcán az örömmek érzete ég,
Keble dagad mint a tenger árja,
Szava üde mint a hegyi csermely,
Benne van a vigasz üdve, bája :

„Te barátom, jó anyát vesztettél,
Tőled az, kit szerettél elpártolt,
Én is érzem vesztésedeteket,
Ily fájdalom egyszer nékem is volt;
De tudok én enyhet sebetekre
Irt a bánatnak, mely most úgy éget,
Egy szó s örömköny ragyog a szemben,
Mely a bütől fénytelen sötét lett.

Hallgassatok, hallgassatok hát rám
Csüngjön lelketek ajkam beszédén,
Néked egy új jó anya született,
Néked új kedves, nem is remélvén,
Áldjátok az ép lefolyt esztendőt,
Szült ő anyát, szült szeretőt nekünk,
Édes hazánk fölbredt álmából,
Közös anyánk és közös kedvesünk!“

Bródy Zsigmond.

Önzés.

Egy falusi gazdatiszt midőn egy városi izraelita kereskedő boltjában kávé, cukrot, theát vásárlott, meglátja a kereskedő kezében az Üstököst.

— Hát ön is pártolja a magyar irodalmat?
— Nem bizony én, hanem csak magamat.
— Mi haszna van önnek az Üstökösből?
— Mi haszna van az urnak a kávéból, a theából?
— Ez mindennapi szükség, rászoktam, nála nélkül nem lehet egy nap se házam.

— Én sem lehetek olvasmány nélkül, annyira megszoktam, hogy alig várom a posta megérkezését, mely lapjaimat meghozza.

— Már én erre nem vagyok olyan kíváncsi, én csak az irodalom pártolása tekintetéből járatom a Hirmondót.

— Hát valljon a nálam tett vásárlásokat a kereskedés pártolásáról teszi jó uram?

— De hogy teszem, hanem magamért, családomért.
— Higyje el édes uram, hogy ha a szellemi élvezet nem mindennapi szüksége, mint a kávé s thea, irodalom pártolása nem ér egy ütötaplót.

Baka vitézség.

G—ban egy 5 láb magas jelentéktelen kis baka szeretőjét a német granátosok elcsábítván egy koreszmában, a nagy emberek gunyolódva nevettek a kis bakát. — A baka törte eszét, mint tegyen háborut az óriásokkal, mert gondolta, hogy ha ütközetre jön a dolog, a nagy ablakokon ajtókon, könnyen lehet elleneinek retirálni. Eltorlaszolja tehát maga a menekülésre alkalmas helyet, kihuzza gyiklesőjét, s a szobában volt 13 granátost összevissza szurja veri, s ha az ablakon ki nem ugrálnak, még halál is következik a szép lengyel menyecske miatt. Ezen comédiára a közel czirkáló őrkjárók megjelentek, s bakánkat a hüvösre vezették. — A főőrségen volt granátos tiszt sehogysem akarta elhinni, miként ily kis ember az ő óriás legényeit tehette volna tönkre.

Kérdi tehát a kis mérges bakától :

— Ugyan fiam, hát te csak magad verted meg a nagy granátosokat?

— Én ám a ki lelke van.

— Bizony nem hihetem.

— Elhiheti pedig főhadnagy uram, mert én a magam ellenségét vertem meg.

— Derék fiu vagy, ha a katonai fegyelem engedné, bizony elbocsátnálak, de mivel néked nem szabad ellenségednek lenni a császár ellenségén kívül, csak heverj le erre a pitsre.

Pesti koszt.

Egy alföldi földműves Pesten lakó fiát menván látogatni, fia őt egy nagy vendéglőbe vitte ebédelni.

— Étlapot pinczér!

— Da ist mein Herr.

— Hát édes apám felolvasom az étkeket, tessék belőle választani. — Van fekete leves; hus szardelli mártással; parély rántott béka-czombbal; nyulárnyék galambbal; Angolna borsólével; Articsóka; fricasszirozott békák, nyul cseh lében; üres ostyák; tekenős béka pastétom; jesuita-kenyér.

— No fiam azért van néked olyan pipaszár lábad, hogy te Pesten nyulárnyékkal, csókahussal és békákkal élsz.

— Hát édes apám tessék megkóstolni az Angolnát borsóval.

— Isten őrizzen, hogy én angliust egyem.

— Legalább egy kis jó fekete levest.

— Kozmás ételre rá sem nézhetek.

— No hát bor mellé üres ostyát vagy jesuita-kenyeret rendelék.

— Hej fiam! hát elfelejtetted te már vallásodat, hiszen kálomista embernek nem szabad olyat enni. — Én megyek szállásodra: eszem az anyád által sütött pulykából, tudta édes anyád, hogy az utra való Pesten is megjárja.

Borkoresolyák.

Hegyfoki úr egy képet készíttetett, mely egy hőst ábrázolt kivont karddal. A festmény remek volt. Hegyfoki száz arany jutalmat tűzött ki annak, ki a képben hibát talál. Látogatták is sokan a képet, mert soknak gyönyörködött szeme a fényes aranyokon.

Egyszer a falu cigánya is beállit a tekintetes úrhoz, ilyeténképen szólva :

— Nagyságus tekintetes úr, tessik megengedni, hadd nézszsem én is meg ast a híres képet.

— Jó van cigány, de ha hibát nem találsz, száz arany helyett száz botot kapsz.

— Kiállom nagyságus tekintetes uram, csak hadd lássam meg ast a csudát.

Beeresztik a cigányt, nézi a képet, vakargatja fejét s már hátán érzi a száz botot.

— No cigány, találtál-e hibát? kérdi az úr.

— Nem semmit, síp, nagyon síp, csak azon terem a fejem, hogy asz a vastag széles kard, hogy mehet a hüvelynek abba a keskeny lyukába? — Megvolt találva a hiba, s a cigány örömmel állt tovább a száz arannyal.

Istók. Hát tu ke francziáú János bátyám?

János. Tudok há! — Hát mikó tens Gurubicz Tamás uramná szógátam, hát akkó Asszonfárú mentem Geresdre, — hát akkó a Rába hidná egy farancia csak-hama rám kiát : hogy kirikau!

Istók. Hát osztá mitesz a János bátyám?

János. Hát bizó Istok öcsém a csak aszteszi : hogy — megálj? — kivagy? — kinek hínak? — hova mész? — mi járatban vagy?

Istók. Ejnye! hát ke János bátyám, mit felet rá?

János. Hát osztá csak asz feletem rá : hogy Istirikhau!

Istók. Hát osztá mitesz a János bátyám?

János. Hát bizó Istok öcsém, a csak aszteszi : hogy — tisztöli Gurubicz Tamás uram, nemes Bereglövicz uramat, és itt küdi átalam aszta új Raisoffit.

Istók. Ejnye! — No hátsak fufangos emberek azok a faranciaiak, egy szóva mi sokat tudnak mondani.

János. De az ám.

Istók. De hát mi az a Raisoffi János bátyám?

János. Nó — hát még asem tudod? — Nó — hát ugyan tizó keveset tucz.

Egy cigányt mikor felakartak akasztani, azt mondja neki az ítélet végrehajtója :

— Nincs valami mondanivalód? ki is meglátva nem messze feleségét egy csomó gyermekkel, lekiált a lajtorjáról :

— Asszony jól vigyázz a purdékra.

— Könnyü neked oda fenn, de bajos nekem ide lenn a sok rajk kkal.

Báró V. erdélyi jószágain sok medvét elpusztított. — Egy alkalommal két biztos lövésével czammogott el egy óriás maczkó, ez nagyon boszantotta őt, de leg-szorosabb kutatás után sem bírtak nyomára találni. — Nem nyughatott a báró, más reggel korán teljesebb kísérettel s számtalan hajtókkal indult vadászatra. — A kopók hosszas keresés után vérvnyomra találtak, s a báró parancsot adott vadász-szolgájának kürtjével összehívót fúni; ez, hogy a kürt hangja hallhatóbb legyen, egy odvas fára kapaszkodik, s már épen kürtölni kezd, midőn a fa beszakad alatta, s a vadászszolga az ott menedéket talált medvére esik; ellehet képzelni mindkét részről a kellemetlen meglepetést. — A báró azonban vadászszolgáját megmenté a maczkó kellemetlen ölelgetéseitől.

Ebéd volt. — Parancsol X. úr ezen jó bornyúve-lőből? szóla kínálva a bájós házikisasszony.

— Csókolom drága fehér kezeit, már eddig vagyok telve (s itt szemöld ivéig mutatott.)

— Csak addig? mond mosolyogva a házikisasszony, lesz így hát ott még kevés üresség.

— Azaz még azon is felül.

— De csak nem bornyúvelővel?

— Ó épen semmi velővel.

1859-ik év január havában S. szolgabíró úrnál tarokparthie volt.

— De S. barátom, hives kezd lenni ez a szoba.

— Laczi nézz abba a kemenczébe! kiáltott a háziúr.

Egy fél óra mulva.

— Az ördögbe, — már igen fázom : csináltass már melegebbet.

— Laczi! kiált mérgeesen a szolgabíró — már magam is fázom. Belenéztl abba a kemenczébe, megnézted a kemenczét?

— Nem csak meg, de bele is néztem.

Egy óra mulva.

— D. úr felugrik székéről, kártyáit asztalra vágja.

— De már engedj meg barátom, én sem kocsonya, sem

fagyalt nem akarok nálad lenni, vagy fűtess, vagy az Isten áldjon meg, — s indulni készült.

— Laczi! ordít a szolgabíró, mit csinálsz, tán még sem ég abban a kemenczében?

— Nem ám.

— Hát nem tettél fát a tűzre?

— Nem én.

— Hát mit parancsoltam már másfél órával is elébb, he?

— Hát hogy nézzem meg a kemenczét, én meg is néztem, bele is néztem, kétszer is, mint parancsolva volt.

Fájt a foga egy jegyzőnének kegyetlenül, s mikor ki akarta huzatni a fogorvossal, ajánlotta ez a műfog ügyes betételét, mert a csorba nő nem beszélhet tisztán, s akadályozza a folyvást való beszélést.

— No uram, ugy csak szedje ki nőm fogait mind, de mást ne tegyen neki, mondá a jegyző, mert . . .

Elküldte Jancsit az apja lánynezőbe a szomszéd faluba. Visszajövén onnan, kérdé őt :

— Hát láttál-e valami tetszetős lányt?

— Láttam biz én édes apám — felele a fiú — egy épen olyan szép barna lányt láttam, mint . . . kit is mondjak csak no hamarjában — mint Nagy Pál keresztapám uram . . .

R é b u s z .

A 14-dik számbeli rébusz megfejtése.

Marokko.

Szerkesztői sub rosa.

Borkövi kapitány irójának : a Compossessorátus című vigjátékot egészen újból kellene kidolgozni : így sok lényeges hibája van s színpadra nem alkalmas ; a kért számokat megküldjük. Ordas esküdt kalandjait nem adhatjuk. A régi idők embereit kár volna bántani most. Orvosi szempontból ajánlott magyar divat. A kép készül hozzá. Szárhegyi gróf Lázár József versei becsesel bírandnak egy népdal gyűjteményben, az Üstökös nem illetékes helyük, átadjuk Abonyinak, ki most népdalokat gyűjt. A szerelem, mint tudomány, kissé nehezen emészthető elmefuttatás, a mellékelt adomákat köszönjük. Tati bácsi liquidatiója jó. — A decsi csász küldeményét itt fogjuk. — A csendháborító na-

gyon jó, ha igaz. — Telegdy Lászlónak, Lajosnak és társainak. A küldeményt megkaptuk és bevettük. A küldők egészségére fel is használtuk. Köszönjük a barátságos megemlékezést. — K. Béla küldeménye adható. Téth N. M. néhány beválik. — János adomái kijöhetnek. Papramorgó. Csak morogjon odahaza. Szerecsen küldeményét használhatjuk. Palya versei nem állnak ki a mostani ködös levegőt. Csutora János adatai elfogadtatnak. Bánházi, nagyon régi adomák. M. F. B. nem lehet azt kiadni. Kurucz Tuhutum. Hiszen csak az kellene még, hogy commentárokat adjunk az Üstökös cikkeihez. B. K. költeménye adható. A köcsmei sárkány költeményt régen ismerjük már, aligha ki nem volt valahol adva.

Melléklet. Előfizetési fölhívás az „Üstökös 1860. évi második évharmadi folyamára.”

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)